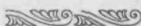


dobrotljivi Oče v nebesih, ki nam daje vsega, kar potrebujemo za dušo in telo.

In če pickom preti nevarnost? Če jih s strupeno namero zasleduje grabljivi jastreb, roparski sokolič ali kaka druga zalezljiva žival! Kam zbeže, kje iščejo varnega zavetja? En svarilen vrisk — ki ga živalce umejo, in že so vse pod varnimi krili. Ni ena se ne obotavlja. —

Otroci! V tem-le naj vam bodo pa picki še prav posebno za zgled. Bežite, bežite, kadar spoznate, da ste v kaki nevarnosti, takoj k mami, pa ji povejte, kaj in kdo vas straši, kdo vam hoče nagajati, kdo hoče kaj grešnega svetovati. Dokler boste posnemali picke ter iskali zavetja pri mami, ne boste izlepa zabredli v nevarnost, v greh.

Ako je pa mami že umrla, potem pa hitite v nevarnosti, v skušnjavah s tem večjim zaupanjem k nebeški Materi, k ljubi Devici Mariji. Prosite jo, da vas varuje vsega zla in greha, naj vam pomaga, da boste ostali njeni dobri, zvesti in nedolžni otroci! A. Č.



## Kako sta Jožko in Marica pomagala vojakom.

Po delu naš oče radi malo posedé, da čitajo časopise. Posebno zdaj, ko časopisi poročajo o krvavih bojih, ki divjajo po naši mili domovini. Ko vzamejo oče čtivo v roke, tedaj prihitita tudi mala dva, Jožko in Marica, pa tudi mati radi prenehajo z delom. Marsikaj zanimivega namreč prečitajo oče glasno, da vsi slišijo.

Tudi preteklo soboto zvečer so oče čitali, mala dva in mati so pa poslušali. Marsikaj so že prečitali oče, kako trpe ubogi vojaki na bojnem polju, kako vzdihujejo ubogi ranjenci in kako veselo hite hrabre čete v boj. Slednjič so pa oče prečitali sledečo lepo zgodnico, ki se je vršila v Karpatih na sveti večer. Morda je vi, mali čitatelji, še niste slišali, zato jo poslušajte.

»Celi dan so vojaki hodili, da so prišli v hribovsko samoto. Okolica je bila vsa zasnežena. Ko se je zmračilo, so se vojaki začeli pomenkovati o svetem večeru. Bilo je veliko vojakov. Celi polki so se vrstili po slabi cesti. Bilo je že temno kakor v rogu, ko so prišli v



**Mlada naravoslovca.**

široko dolino. Prvi pešci so se približali podobi Matere božje, ki je samovala v preprostem, iz kamena izsekannem znamenju. Iz prvih vrst je tedaj skočil vojak, stopil k znamenju, ostrgal sneg od svete podobe, prižgal svečo ter jo postavil pred podobo. Približalo se je več vojakov. Vsak je vzel iz žepa svečo in prižgano podaril Mariji.

V par minutah je bilo znamenje polno lučic. Vojaku je sveča 'v temnih, zimskih nočeh jako dragocena reč, vendar je mnogo vojakov podarilo svečo Materi Mariji. Nekateri so svečke zatakneli v sneg pred znamenje, in čimdalje več lučic se je svetlikalo v temni noči tam na sneženi odeji. Vojaki so se ozirali nazaj, kjer so gorele svečke, ki so jih podarili Mariji kot iskrenoproseč dar Kraljici nebeški. Iz njih src pa je kipela prošnja pred Marijin prestol: „Ljuba Mati, varuj nas, varuj nas!“

Oče so odložili časopis, v očeh jim je blestela solza. Tudi Jožku in Marici je šla zgodba k srcu. Zaupno in pobožno sta molila pri večerni molitvi za vojake, za zmažo in za našo ubogo domovino, ki je v taki stiski. —

Komaj se je drugo jutro zazoril beli dan, je že poklicala mala Marica svojega bratca, da sta šla v cerkev k sveti maši. Po poti je pa povedala svojemu bratcu o načrtu, ki ga je skovala preteklo noč.

»Veš,« je rekla, »kako lepo so počastili vojaki Mater božjo, kako goreče so jo prosili varstva. Ker midva ne moreva drugače pomagati, jim pa pomagajva z molitvijo. Pojdiva danes k sveti spovedi in k svetemu obhajilu za vojake.«

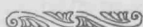
Veselo je pritrnil Jožko in oba sta lepo pristopila k mizi Gospodovi in prosila varstva božjega junaškim braniteljem domovine. Vaško znamenje Matere božje sta pa potem vsak dan okrasila s svežimi cveticami, ki sta jih nabrala po polju.

Tudi drugim otrokom sta povedala, kako delata. Otroci so posnemali zgled Jožka in Marice in večkrat prihiteli k angelski mizi za vojake. Ko so gospod katehet zvedeli o vzroku pridnosti in pobožnosti malih šolarjev, so se razveselili in jih pohvalili. Kdo bi ne bil vesel takih otrok? — — —

Povedal sem vam, mali moji, povest o Jožku in Marici, da tudi vi tako storite. Kakor so ubogi vojaki zažigali lučke in jih poklanjali Devici Mariji, tako tudi mi poklanjajmo Mariji sveta obhajila in jo prosimo, naj čuje nad našimi junaki, naj varuje z materinsko roko našo lepo domovino, naj kmalu podeli nam vsem tako

zaželjeni mir, nam kmalu vrne očete in brate, ki se vojskujejo za nas. Koliko otrok bo slišalo o tej moji prošnji? In koliko otrok bo pa posnemalo Jožka in Marico?

J. S—č.



## Prvoobhajancem.

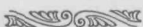
Mnogo majhnih otrok je letos prejelo prvič dobrega Jezusa v svoje srce. Do teh otrok imam malo prošnjo.

Veliko število naših junakov je daleč od nas, da se vojskujejo s sovražniki naše lepe domovine. Glejte, ti vojaki niso tako srečni, kot ste vi. Za vas je vsak dan odprt tabernakelj, vsak dan vas vabi Gospod k sebi — naši vojaki na bojni poljani pa nimajo te sreče. Srčno žele in hrepene obiskati Jezusa, prejeti Ga v srce, pa Ga ne morejo sredi bojnega hrupa. Ali niso reveži ti vojaki?

Gotovo se smilijo tudi vašim mladim srcem. Zato se obračam, otroci, na vas s prošnjo: Prejemajte večkrat ali vsak dan, da, vsak dan, Jezusa za uboge, zapuščene vojake. Prejemajte Ga za vojake, prosite Gospoda, da varuje, pomaga in ščiti junake, ki se bore za dom, za cesarja. Ali so morda celo tvoj oče v boju? Morda tvoj brat? Pridno prosi Jezusa za vojake, za zmažo, za mir . . .

Upam, da me bodo slišali prvoobhajanci? Da bodo izpolnili mojo prošnjo in željo? Saj je to želja nas vseh, ki ljubimo našo domovino, našega cesarja, naše hrabre vojake.

J. S—č.



## Bistroumen odgovor.

Šolska sestra izprašuje malega otroka: »Kaj je Bog vprašal Adama? Kako se je izgovarjal? Na koga je zvrčal krivdo? Kaj je Bog vprašal Evo?« itd. Zdaj pa še: »Ali je Bog tudi kaj vprašal kačo?« — Otrok: »Ne.« — »Zakaj pa ne?« — Otrok: »Ker bi se bila gotovo zopet zlagala!«

